

D. M. Harrison skildrer her engelske beatniks og især bevægelsens grundlægger i England, Jesus John

ENGELSKE

UNDERJORDISKE

Den amerikanske beatnik-verden er fyldt med beretninger om Jesus John, den grundlægger af den britiske beat-bevægelse i begyndelsen af 50'erne, er nu tredive år gammel og bor i Barbury. Hans hår når hans skuldre, hans øjne er dybt blå, hans skæg er tykt og langt, men det kors, der gav ham hans tilnavn — en tung træ-ting, der dækkede hele hans bryst — har han lagt fra sig sammen med sin støjende messer. Ligesom Jack Kerouac, Amerikas gamle overbeatnik, har han trukket sig tilbage fra bevægelsen. Mærkeligt nok drikker han dog stadig væk flydende skovsøve. Hans vin, Mick Spinkster, hamper nu rundt i Europa, ikke fordi han lader af nogen fysisk defekt, men fordi det er forklædt af alle de en eller anden sygdom, når man på sit stop. Den eneste fra triumviratet, der stadig optræder på skuepladen, er Italianer Tony, en ydrest fotograf. Cockney, der har optrådt i alle de to bøger, der indtil nu er skrevet om den engelske beat-verden. Det er ikke fordi den britiske bevægelse mangler medlemmer eller personligheder, men skønt den er ydrest konsekvent i sin opposition

mod The Establishment, mangler den en talmand. BEVÆGELSEN startede i London, og London er stadig væk dens hovedkvarter. Indtil for et par år siden var den koncentreret omkring tre små steder ved Oxford Street, tre restauranter, der alle lå inden for en radius af fem minutters gang. Pub nummer et var The Duke of York, nummer to Fitcher og mellem dem la Grek, hvor man blide kunne købe marijuana, kokain, heroin, få et billigt hurtigt løb derfra — og han var nødt af en sprutte — ligger den politistation, hvor tidligere den gamle kriminalassistent Challenor holdt til. Læsting af stoffet som regel udelukkende af disse restauranter med en fluk bobler og varresteder. De fleste beatniks beklager her forsvinden — man var altid sikker på skug i gaden, når Challenor var i nærheden, hvad enten han var gal eller ej. Vild er en velkendt skikkelse i England. Han er nødt af en kæmpe, hans grå skæg minder om George Bernard Shaws. For et år siden

holdt han et sekkab for 30-40 beatniks i sit hjem i Birmingham's færdige kvarter. Sekkab udviklede sig til en aften til et orgie, og resulterede i, at en beatnik blev stukket ned uden for huset. Aldrig havde de britiske beatniks fået så meget publicity. Journalisterne snusede rundt ved de faste mødesteder og stillede spørgsmål. Resultatet blev en sensationel undersøgelse i en af søndagsaviserne i øvrigt den avis, der senere købte Christine Keeler's memoarer. Den nysgerrige britiske offentlighed læste interesserede om beatniks, der tjente over 50 pund om ugen ved at stjæle bøger og bagfter sælge dem til de samme beatnikker. Den læste om beatniks, der samtidig med at de var amatører og skaffede kunder til deres piger, optrådte som mandlige prostituerede. Beatniks, som var notorisk sindssyge og faktisk var flygtet fra institutioner, hvor de havde været indesluttet. Beatniks, der var frække, destruktive, nihilistiske, og som — og det var det mest nervepirrende — næsten hver nat arrangerede store orgier med marijuana, berødnin og alkohol.

FOR ikke at blive udkonkurreret sendte den anden ledende stødgarv en kvindelig journalist ud på den næste aften for at se, hvordan beatnikkerne opførte sig der. Under overskriften Fornidre, yes på fortalte hun om nogle drenge og piger, der sov på græsset i den samme søvepose og forstyrede de omkringliggende med deres råvokale, eller som dansede hele natten til vill musik og forstyrede de andre i telefoner eller som lod marijuana og injektioner sprøjte på og omgav. Journalisten fortalte, at hun var blevet angrebet af en langhåret, ung, der i aften ved 8-tiden kom hen til hendes søvepose og sagde: Vild, lad mig komme ind i dig. Jeg er 17 år og beatnik.

For den første verdenskrig havde man i England en meget romantisk opfattelse af vagabonden. Efter krigen blev han pludselig genstand for en almindelig foragt, han blev opfattet som indbræbet på alt afskyeligt — penge, arbejde, seks. Rædselsfulde fortællinger om deres gerninger, som de så en, kirken tilbød ham og ud på arrangerede store orgier med marijuana, berødnin og alkohol.

der studier. Skant søken har de faldet spog og en fælles opmærksomhed, har den ingen fælles filosofi eller religion.

Den, der slutter sig til beatnik-bevægelsen for at more sig og få fri adgang til sex, bliver skuffet. Der er masser af sex, men det bliver hurtigt lige så formelt, bult og ligegyldigt som goddag ved et sekkab. Et lørdagsgilde med bankassister og uden tvivl bide morsomme og mere spændende end et beatnik-og — med mindre de politisk dukker op. Gilderne er improviserede. De bliver arrangerede på små puber smider de andre beatniks ud ved lukketid. Der er aldrig nogen, men aldrig tiltrækker sig alkohol og narkotika til at kunne leve op til den almindelige opfattelse af, hvordan et beatnik-og skal se ud. På få timer efter midnat søver alle.

Mange beats er syge, også fysisk. Hvert år mister bevægelsen nogle medlemmer på grund af tuberkulose og konssygdomme. De får sjældent nok at spise, hvis maden skal skaffes til veje langt. Supermarkeder har imidlertid betydet, at det nu er blevet lettere for beatnikken at få sin sult tilfreds-

stillet. Mången beatnik er vundet ud af et supermarked med en bæredygtig fuld af støjende konserver. Det ligger straks lidt vækkeligere med drikkevarerne. Man kan købe gl i puber, og med mindre man er meget gode venner med bartenderen, må man betale for det, hvis man da ikke er tilhænger af den velkendte, men fælle sekkab, der består i at tømme et glas, mens ejermunden ser den anden vej.

Da Challenor endnu gik fri, var der en vis aktivitet. Han havde en overrumplende vane med at foretage masser af ture, ikke færre end i en uge — og så lukke dem ud næste morgen uden at give dem nogen forklaring. Han var berømt for at plante marijuana på mistanke og derefter få dem dømt for ulovlig besiddelse af narkotika. En beatnik skal være bleg, hvis han ikke er blevet arresteret mindst to gange årlig.

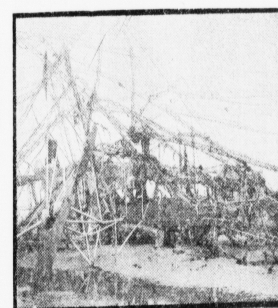
ALMINDELIGVIS opfattes en beatnik som en langhåret parast, der driver rundt og lever på landets fælder uden at yde noget til samfundet. Ikke desto mindre har de et godt rygte hos betjente, der ved sigens på grund af deres underholdende evner, og det er betydeligt lettere at få et lift stort jeans og skæg end hvis man møder op i shorts og med rygsk.

HVER TUR VAR MED LIVET SOM INDSATS

Zeppeliner-pioners drama på Fano - 80-årig københavnsk ingeniør om en ulykke for 50 år siden, der blev hans livs lykke

Schiwölder, som bor i København

Sådan så luftskibet med den glørende ferid, da besætningen forlod

DA ingeniør Carl Schiwölder landede med luftskibet 'Hansa' på Klovemarken i København for at tage afsked med nogle passagerer, han havde fået herop fra Hamborg, kiggede han på en nysgjerrig omgang af ville adfærd, hvor man så ham skule komme tilbage til Danmark. Men Schiwölder vendte tilbage på en anden måde, end han på nogen måde kunne forestille sig. I en anden zeppeliner nedlandede han ved karhollet på Fano, og kun fordi det var borte, reddede han et hele besætningen livet efter en tur der — selv om der er gået 50 år — står så tydeligt prænt i hans hukommelse, som om det var sket i går.

Denne nedland på Fano blev afslutning på Schiwölders kringskandaler. Forinden havde tiden i tyske zeppeliner også været rig på dramatiske episoder, der nær havde kostet ham livet. Schiwölder delft også i verdens første luftfærd, der blev en succes, selv om bombene faldt 100 km fra det mål man oprindelig skul-

le have ramt. Og Schiwölder havde sammen med hele besætningen fået jernkors af marinemuseet for den indsats, de ydede under ferien, der var så primitiv, at man kunne undres over, at det gik godt så længe. Nu er Carl Schiwölder dansk statsborger og bor i København. Han er den sidste af pionerne, der fulgte zeppelinerens udvikling fra de første spæde forsøg med passagerflyvninger til regulære bombeflygere af engelske byer.

Carl Schiwölders uddannelse begynder d. 1. juni 1912 i Hamborg under den tyske marine, som var ved at opføre sig som en zeppeliner. Som pioner blev han udnævnt som styrmand, maskinist, observatør — kort sagt udnævnt, så han kunne overleve flyvningen som helt arbejder om bord i luftskibet.

DET var en stolt dato, da DET i september fik eget luftskib og kunne begynde at udføre sine missions. At få en zeppeliner til at fungere perfekt

— skulle Schiwölder overtage et nyt luftskib, L 2. Men Schiwölder kom ikke med på jomfruturen, og det reddede ham livet. Nogle dage for havde marinen fundet liget af en officer, der var om bord i Schiwölders nedstyrtede zeppeliner, og derfor måtte han sige farvel til jomfrutur for at tage til begravelse.

Samme dag eksploderede L 2, og hele besætningen på 28 mand blev dræbt. De to ulykker tog ikke modet fra Schiwölder, der stadig var grebet af hver efter at få et nyt luftskib og kom af sted igen. Han blev maskinist og om bord i marinen næste zeppeliner, L 3, som fik en gløder, men kort levetid. I verdenskrig brød ud, og i marinemuseet fandt man ud af, at man kunne spare mange skibe ved at sende zeppelinerne ud på rekognosceringsopgaver over Nordsee. I januar 1915 fik L 3, en specialopgave, nemlig at flyve til England for at bombe byen i Hull. Nu var det blot det kedelige ved opgaven, at man ikke kendte vejret over Nordsee, men det var ingen

forst hjem om aftenen. Arbejdet var efterhånden blevet rutine. Luftskibet vendte om ud for Helsingør. På trods af Danmarks neutralitet gik L 3 ned i 30 meters højde og faldt i luftrunden med Tyskland. Det var en ubetydelig kranke af de internationale flyvninger, men selv om enkelte kystbevogtningstationer langs kysten havde pligt til at skyde luftskibet ned, blev det ikke aflyst et eneste skud. Tværtimod kiggede folk interesserede efter zeppelineren.

DET var en lang tur mod grænsen, da kun et af luftskibets motorer arbejdede normalt. Besætningen kunne dog se en på det lange løb, da man passerede Esbjerg på vej mod Tønder, hvor der var ved at blive bygget hangarer, som ganske vist ikke var færdige, men som dog kunne bruges i en nødstid. Og det var L 3 i allerhøjeste grad kommet i. Besætningen havde på hjemturen langs kysten drøftet, hvad man skulle gøre, hvis også den sidste motor stallede. Det viste sig at være fornuftigt, for

syd for Vamdrup ikke langt fra grænsen skete det. Den tredje motor kunne ikke holde til det pres, der blev lagt på den, og brød sammen. Zeppelineren blev øjeblikkeligt grebet af vinden og faldt vesp. Besætningen slap gas for at lufte bølgen, men først ved Fano nedfaldt ramte man jorden. Det var første gend, der ramte havstikket, og et held var det, at der var ebbe — ellers var det druknet. Hele besætningen slap uskadt ud af fartøjet, og da man ikke kunne nå at udbeture luftskibet inden de 24 timer, man havde tilgode af internationale love til at reparere et nedstødt fartøj, gik de alle ned i bølgerne, der blev lagt op i bølgerne, og en lystbåd blev aflyst, som blev L 3, nedfaldt. Flammerne slog så højt til vejrs, at folk fra både Fano og Esbjerg valfærdede til udkyrsstedet. Besætningen blev fortalt et hotel, hvor den blev interneret.

Vil blev afhørt det meste af tiden, mens vi sad i mellemstillet. Mången beatnik er vundet ud af et supermarked med en bæredygtig fuld af støjende konserver. Det ligger straks lidt vækkeligere med drikkevarerne. Man kan købe gl i puber, og med mindre man er meget gode venner med bartenderen, må man betale for det, hvis man da ikke er tilhænger af den velkendte, men fælle sekkab, der består i at tømme et glas, mens ejermunden ser den anden vej.

DET var en stolt dato, da DET i september fik eget luftskib og kunne begynde at udføre sine missions. At få en zeppeliner til at fungere perfekt

— skulle Schiwölder overtage et nyt luftskib, L 2. Men Schiwölder kom ikke med på jomfruturen, og det reddede ham livet. Nogle dage for havde marinen fundet liget af en officer, der var om bord i Schiwölders nedstyrtede zeppeliner, og derfor måtte han sige farvel til jomfrutur for at tage til begravelse.

Samme dag eksploderede L 2, og hele besætningen på 28 mand blev dræbt. De to ulykker tog ikke modet fra Schiwölder, der stadig var grebet af hver efter at få et nyt luftskib og kom af sted igen. Han blev maskinist og om bord i marinen næste zeppeliner, L 3, som fik en gløder, men kort levetid. I verdenskrig brød ud, og i marinemuseet fandt man ud af, at man kunne spare mange skibe ved at sende zeppelinerne ud på rekognosceringsopgaver over Nordsee. I januar 1915 fik L 3, en specialopgave, nemlig at flyve til England for at bombe byen i Hull. Nu var det blot det kedelige ved opgaven, at man ikke kendte vejret over Nordsee, men det var ingen

forst hjem om aftenen. Arbejdet var efterhånden blevet rutine. Luftskibet vendte om ud for Helsingør. På trods af Danmarks neutralitet gik L 3 ned i 30 meters højde og faldt i luftrunden med Tyskland. Det var en ubetydelig kranke af de internationale flyvninger, men selv om enkelte kystbevogtningstationer langs kysten havde pligt til at skyde luftskibet ned, blev det ikke aflyst et eneste skud. Tværtimod kiggede folk interesserede efter zeppelineren.

DET var en lang tur mod grænsen, da kun et af luftskibets motorer arbejdede normalt. Besætningen kunne dog se en på det lange løb, da man passerede Esbjerg på vej mod Tønder, hvor der var ved at blive bygget hangarer, som ganske vist ikke var færdige, men som dog kunne bruges i en nødstid. Og det var L 3 i allerhøjeste grad kommet i. Besætningen havde på hjemturen langs kysten drøftet, hvad man skulle gøre, hvis også den sidste motor stallede. Det viste sig at være fornuftigt, for

syd for Vamdrup ikke langt fra grænsen skete det. Den tredje motor kunne ikke holde til det pres, der blev lagt på den, og brød sammen. Zeppelineren blev øjeblikkeligt grebet af vinden og faldt vesp. Besætningen slap gas for at lufte bølgen, men først ved Fano nedfaldt ramte man jorden. Det var første gend, der ramte havstikket, og et held var det, at der var ebbe — ellers var det druknet. Hele besætningen slap uskadt ud af fartøjet, og da man ikke kunne nå at udbeture luftskibet inden de 24 timer, man havde tilgode af internationale love til at reparere et nedstødt fartøj, gik de alle ned i bølgerne, der blev lagt op i bølgerne, og en lystbåd blev aflyst, som blev L 3, nedfaldt. Flammerne slog så højt til vejrs, at folk fra både Fano og Esbjerg valfærdede til udkyrsstedet. Besætningen blev fortalt et hotel, hvor den blev interneret.

Vil blev afhørt det meste af tiden, mens vi sad i mellemstillet. Mången beatnik er vundet ud af et supermarked med en bæredygtig fuld af støjende konserver. Det ligger straks lidt vækkeligere med drikkevarerne. Man kan købe gl i puber, og med mindre man er meget gode venner med bartenderen, må man betale for det, hvis man da ikke er tilhænger af den velkendte, men fælle sekkab, der består i at tømme et glas, mens ejermunden ser den anden vej.

Da Challenor endnu gik fri, var der en vis aktivitet. Han havde en overrumplende vane med at foretage masser af ture, ikke færre end i en uge — og så lukke dem ud næste morgen uden at give dem nogen forklaring. Han var berømt for at plante marijuana på mistanke og derefter få dem dømt for ulovlig besiddelse af narkotika. En beatnik skal være bleg, hvis han ikke er blevet arresteret mindst to gange årlig.

ALMINDELIGVIS opfattes en beatnik som en langhåret parast, der driver rundt og lever på landets fælder uden at yde noget til samfundet. Ikke desto mindre har de et godt rygte hos betjente, der ved sigens på grund af deres underholdende evner, og det er betydeligt lettere at få et lift stort jeans og skæg end hvis man møder op i shorts og med rygsk.

NATURLIGVIS er beatnik-gruppen ikke lige populær overalt. Mod-bevægelsen opfatter dem som fjender. Mod-gruppen har overtaget alle de gamle beatnik-caféer og har tiltrukket homoseksuelle af begge køn, der ellers havde sværmet om beatnikterne som bier omkring en honningskrælle. En anden gruppe, eller Chelso-beatnikkerne, som de kaldes. Charlotte Bingham tilhørte denne gruppe. De er lige så snobiske, eksklusivt og rige som deres forældre, hvilket man vil kunne se på de gamle beatnik-fotoer af Døse af York-beatnik, der har oplevet at blive sparket ud fra et Chelso-gilde. En beatnik mellem en Chelso-beatnik og — lad os sige Jesus John, er lige så stor som forskellen mellem en kineser og en amerikaner, mellem en rig og en fattig. For den rigke Chelso-beatnik har den samme blide smilende, for han har råd til det — men for de andre er det dødsdø, kedeligt, trættende. Når man ser tilbage på det, ligner det en langstrakt kedsomhed.

skilt mellem kristenlivet og arbejde i fredstid. Derfor overføres vi til Odense, hvor vi var interesseret resten af krigen. Jeg blev i 1917 sendt til København, hvor jeg var sekretær hos den tyske marineattaché indtil juni 1919, hvorefter jeg blev afskediget på grund af indskrænkninger i det tyske forsvaret. Så skulle jeg begynde forfra som ingeniør, og jeg besluttede at blive i Danmark, hvor jeg mente, jeg havde gode chancer.

DET var en stolt dato, da DET i september fik eget luftskib og kunne begynde at udføre sine missions. At få en zeppeliner til at fungere perfekt

— skulle Schiwölder overtage et nyt luftskib, L 2. Men Schiwölder kom ikke med på jomfruturen, og det reddede ham livet. Nogle dage for havde marinen fundet liget af en officer, der var om bord i Schiwölders nedstyrtede zeppeliner, og derfor måtte han sige farvel til jomfrutur for at tage til begravelse.

Samme dag eksploderede L 2, og hele besætningen på 28 mand blev dræbt. De to ulykker tog ikke modet fra Schiwölder, der stadig var grebet af hver efter at få et nyt luftskib og kom af sted igen. Han blev maskinist og om bord i marinen næste zeppeliner, L 3, som fik en gløder, men kort levetid. I verdenskrig brød ud, og i marinemuseet fandt man ud af, at man kunne spare mange skibe ved at sende zeppelinerne ud på rekognosceringsopgaver over Nordsee. I januar 1915 fik L 3, en specialopgave, nemlig at flyve til England for at bombe byen i Hull. Nu var det blot det kedelige ved opgaven, at man ikke kendte vejret over Nordsee, men det var ingen

forst hjem om aftenen. Arbejdet var efterhånden blevet rutine. Luftskibet vendte om ud for Helsingør. På trods af Danmarks neutralitet gik L 3 ned i 30 meters højde og faldt i luftrunden med Tyskland. Det var en ubetydelig kranke af de internationale flyvninger, men selv om enkelte kystbevogtningstationer langs kysten havde pligt til at skyde luftskibet ned, blev det ikke aflyst et eneste skud. Tværtimod kiggede folk interesserede efter zeppelineren.

DET var en lang tur mod grænsen, da kun et af luftskibets motorer arbejdede normalt. Besætningen kunne dog se en på det lange løb, da man passerede Esbjerg på vej mod Tønder, hvor der var ved at blive bygget hangarer, som ganske vist ikke var færdige, men som dog kunne bruges i en nødstid. Og det var L 3 i allerhøjeste grad kommet i. Besætningen havde på hjemturen langs kysten drøftet, hvad man skulle gøre, hvis også den sidste motor stallede. Det viste sig at være fornuftigt, for

syd for Vamdrup ikke langt fra grænsen skete det. Den tredje motor kunne ikke holde til det pres, der blev lagt på den, og brød sammen. Zeppelineren blev øjeblikkeligt grebet af vinden og faldt vesp. Besætningen slap gas for at lufte bølgen, men først ved Fano nedfaldt ramte man jorden. Det var første gend, der ramte havstikket, og et held var det, at der var ebbe — ellers var det druknet. Hele besætningen slap uskadt ud af fartøjet, og da man ikke kunne nå at udbeture luftskibet inden de 24 timer, man havde tilgode af internationale love til at reparere et nedstødt fartøj, gik de alle ned i bølgerne, der blev lagt op i bølgerne, og en lystbåd blev aflyst, som blev L 3, nedfaldt. Flammerne slog så højt til vejrs, at folk fra både Fano og Esbjerg valfærdede til udkyrsstedet. Besætningen blev fortalt et hotel, hvor den blev interneret.

Vil blev afhørt det meste af tiden, mens vi sad i mellemstillet. Mången beatnik er vundet ud af et supermarked med en bæredygtig fuld af støjende konserver. Det ligger straks lidt vækkeligere med drikkevarerne. Man kan købe gl i puber, og med mindre man er meget gode venner med bartenderen, må man betale for det, hvis man da ikke er tilhænger af den velkendte, men fælle sekkab, der består i at tømme et glas, mens ejermunden ser den anden vej.

Da Challenor endnu gik fri, var der en vis aktivitet. Han havde en overrumplende vane med at foretage masser af ture, ikke færre end i en uge — og så lukke dem ud næste morgen uden at give dem nogen forklaring. Han var berømt for at plante marijuana på mistanke og derefter få dem dømt for ulovlig besiddelse af narkotika. En beatnik skal være bleg, hvis han ikke er blevet arresteret mindst to gange årlig.

ALMINDELIGVIS opfattes en beatnik som en langhåret parast, der driver rundt og lever på landets fælder uden at yde noget til samfundet. Ikke desto mindre har de et godt rygte hos betjente, der ved sigens på grund af deres underholdende evner, og det er betydeligt lettere at få et lift stort jeans og skæg end hvis man møder op i shorts og med rygsk.

NATURLIGVIS er beatnik-gruppen ikke lige populær overalt. Mod-bevægelsen opfatter dem som fjender. Mod-gruppen har overtaget alle de gamle beatnik-caféer og har tiltrukket homoseksuelle af begge køn, der ellers havde sværmet om beatnikterne som bier omkring en honningskrælle. En anden gruppe, eller Chelso-beatnikkerne, som de kaldes. Charlotte Bingham tilhørte denne gruppe. De er lige så snobiske, eksklusivt og rige som deres forældre, hvilket man vil kunne se på de gamle beatnik-fotoer af Døse af York-beatnik, der har oplevet at blive sparket ud fra et Chelso-gilde. En beatnik mellem en Chelso-beatnik og — lad os sige Jesus John, er lige så stor som forskellen mellem en kineser og en amerikaner, mellem en rig og en fattig. For den rigke Chelso-beatnik har den samme blide smilende, for han har råd til det — men for de andre er det dødsdø, kedeligt, trættende. Når man ser tilbage på det, ligner det en langstrakt kedsomhed.

skilt mellem kristenlivet og arbejde i fredstid. Derfor overføres vi til Odense, hvor vi var interesseret resten af krigen. Jeg blev i 1917 sendt til København, hvor jeg var sekretær hos den tyske marineattaché indtil juni 1919, hvorefter jeg blev afskediget på grund af indskrænkninger i det tyske forsvaret. Så skulle jeg begynde forfra som ingeniør, og jeg besluttede at blive i Danmark, hvor jeg mente, jeg havde gode chancer.